

Sygn. akt III UK 40/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w [...]

o prawo do emerytury,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 grudnia 2016 r.,

skargi kasacyjnej odwołującego się

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 października 2015 r., sygn. akt III AUa .../15,

- 1. oddala skargę kasacyjną,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 3 listopada 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w [...] (organ rentowy) odmówił J. K. (wnioskodawca) prawa do emerytury, z uwagi na

nieudokumentowanie 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Odwołanie od powyższej decyzji wniósł wnioskodawca, domagając się ustalenia prawa do świadczenia, argumentując iż pracował w warunkach szczególnych ponad 15 lat w Zakładzie Produkcji Sprężarek jako ślusarz, szlifierz i tokarz automatowy.

Wyrokiem z 29 kwietnia 2015 r., VII U/14 Sąd Okręgowy w [...] zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury do 27 października 2014 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca, urodzony 12 lutego 1954 r., składając 27 października 2014 r. wniosek o emeryturę, udowodnił 27 lat 2 miesiące i 27 dni okresów składkowych i nieskładkowych oraz brak członkostwa w otwartym funduszu emerytalnym. Sąd Okręgowy ustalił ponadto, że wnioskodawca 1 września 1971 r. został przyjęty do Zakładów Elektromaszynowych [...] na naukę zawodu ślusarz, a następnie, po zakończeniu zasadniczej służby wojskowej, od 4 listopada 1976 r. został zatrudniony jako szlifierz. W dniu 9 kwietnia 1985 r. wnioskodawcę dyscyplinarnie zwolniono z pracy, po czym 26 kwietnia został ponownie zatrudniony jako tokarz automatowy. Od 4 stycznia 1994 r. wnioskodawca pracował na stanowisku operatora obróbki zespołu. W okresie od 10 stycznia do 31 sierpnia 1998 r. wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym. Stosunek pracy wnioskodawcy został rozwiązany 1 października 1998 r. W okresie od 2 października 1998 r. do 30 września 2000 r. wnioskodawca pracował jako tokarz-tłoczarz.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że do zadań wnioskodawcy wykonywanych w trakcie pracy na stanowisku szlifierza należało szlifowanie odlewów żeliwnych na hali przy pomocy szlifierki przelotowej. Jako tokarz wytaczał odlewy, wiercił w nich otwory i ponownie wytaczał, zaś jako operator obróbki zespołu zajmował się wytaczaniem odlewów przy pomocy zautomatyzowanej maszyny. Wnioskodawca w całym okresie zatrudnienia pracował na jednej hali, na której panował hałas i silne zapylenie, m. in. powodowane przez opiłki metalu.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwalał na jednoznaczne uznanie, iż wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych od 4 listopada 1976 r. do 9 kwietnia 1985 r. jako szlifierz i

od 26 kwietnia 1985 r. do 31 grudnia 1998 r. jako tokarz, tokarz automatowy i operator obróbki zespołu, czyli łącznie 22 lata, miesiąc i 12 dni. Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że wykonywana przez wnioskodawcę praca na stanowisku szlifierza została ujęta w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. z 1998 r. Nr 8, poz. 4 ze zm., dalej jako rozporządzenie z 7 lutego 1983 r.), dziale III, pod pozycją 78 - szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych i polerowanie mechaniczne, zaś pracę na pozostałych stanowiskach Sąd Okręgowy przyporządkował do wykazu A, działu III, poz. 23 - wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł organ rentowy, zaskarżając go w całości. W uzasadnieniu apelacji organ rentowy zakwestionował ustalenie Sądu Okręgowego, dotyczące okresu wykonywania przez wnioskodawcę pracy w warunkach szczególnych, w zakresie dotyczącym zakwalifikowania wykonywanej przez wnioskodawcę pracy na stanowisku tokarz i operator obrabiarek zespołowych jako wymienionej w wykazie A, dziele III pod poz. 23. W ocenie organu rentowego pod ww. pozycją w wykazie A mieści się obrabianie surowych odlewów, wykonywane jedynie w odlewniach staliwa, żeliwa, metali nieżelaznych i rur, nie zaś obrabianie na maszynie gotowych już, dowiezionych z odlewni odlewów. W związku z tym praca wnioskodawcy na stanowisku tokarz i operator obróbki zespołu nie może zostać zakwalifikowana jako praca w warunkach szczególnych.

Wyrokiem z 14 października 2015 r., III AUa .../15 Sąd Apelacyjny w [...] zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i oddalił odwołanie.

Sąd Apelacyjny uznał, że dla przyjęcia, że praca była wykonywana w warunkach szczególnych decydujące znaczenia ma wymienienie tej pracy w rozporządzeniu z 7 lutego 1983 r. i w stanowiącym załącznik do niego wykazie A oraz wykonywanie pracy w zakładzie należącym do branży wymienionej we wskazanym załączniku.

Sąd Apelacyjny, kontestując ustalenia Sądu Okręgowego, w pierwszej kolejności zwrócił uwagę, iż w przedstawionym przez wnioskodawcę świadectwie pracy nie zostało określone jakiemu rodzajowi pracy, ujętemu w rozporządzeniu z 7

lutego 1983 r., odpowiada praca wykonywana przez wnioskodawcę, nie został również określony dział ani pozycja z ww. rozporządzenia, ponadto nie wskazano także przepisów resortowych, które dowodziłyby, że praca świadczona przez wnioskodawcę była pracą w warunkach szczególnych.

Zaznaczając, że przedstawienie świadectwa pracy w warunkach szczególnych nie przesądza o uznaniu, iż praca taka faktycznie była świadczona w warunkach szczególnych, Sąd Apelacyjny uznał, że z materiału dowodowego nie wynika, by wnioskodawca w okresie od 26 kwietnia 1985 r. do 1 października 1998 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów prac wymienionych w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. Sąd Apelacyjny zauważył, że przy analizowaniu materiału dowodowego Sąd pierwszej instancji nie zwrócił uwagi, iż praca wymieniona w wykazie A, dziale III pod poz. 23 powinna być wykonywana w odlewniach staliwa, żeliwa, matali nieżelaznych i rur, zaś wnioskodawca obrabiał gotowe już odlewy, na potrzeby produkcji części do maszyn. Nie ulega wątpliwości, iż warunki szkodliwe przy obróbce odlewu w odlewni są inne niż przy wytaczaniu części do maszyn z już gotowego odlewu tylko zaś praca w odlewni została ujęta w wykazie A, dziale III, pod poz. 23, stanowiącym załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że bez wątpienia praca wykonywana przez wnioskodawcę na stanowisku szlifierza, w okresie od 1976 do 1985 r., jest pracą w warunkach szczególnych, jednakże pracy na stanowisku tokarza, polegającej na wytaczaniu części do maszyn, nie można uznać za pracę w warunkach szczególnych, ponieważ nie była wykonywana w branży odlewniczej i nie można jej przyporządkować także do prac różnych, wymienionych w dziale XIV wykazu A.

Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska wnioskodawcy, jakoby okoliczność, iż praca była wykonywana na hali, na której panował hałas oraz silne zapylenie z opiłków metali, przesądzała o uznaniu jej za pracę w warunkach szczególnych.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł wnioskodawca, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego i drugoinstancyjnego.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie: 1) art. 5 k.p.c. w zw. z 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez zaniechanie przez Sąd Apelacyjny pouczenia ubezpieczonego występującego bez profesjonalnego pełnomocnika o obowiązku przeprowadzenia niezbędnych czynności procesowych, mających na celu udowodnienie okoliczności faktycznych o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy, w następstwie czego Sąd Apelacyjny przeprowadził jedynie ograniczone postępowanie dowodowe, zaś w sytuacji gdyby Sądy pierwszej i drugiej instancji pouczyły ubezpieczonego o jego możliwościach w zakresie dowodzenia i o jego negatywnych skutkach, wówczas inicjatywa dowodowa ubezpieczonego byłaby szersza, a w konsekwencji ubezpieczony innymi źródłami dowodowymi wykazałby, że obowiązki służbowe jakie wykonywał na zajmowanych stanowiskach w zakładzie pracy uzasadniały zaliczenie świadczonej przez niego pracy do działu III, pod poz. 78 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia, a tym samym, że świadczona przez niego praca była wykonywana w warunkach szczególnych; 2) art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 zdanie drugie k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez zaniechanie przez Sąd dopuszczenia z urzędu dowodu z przesłuchania świadków na okoliczności faktyczne mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. w szczególności na okoliczność wykazania, jakiego rodzaju była wykonywana przez ubezpieczonego praca i pod jaką pozycję należy ją zakwalifikować, bez względu na zajmowane przez niego stanowiska służbowe, w szczególności że Sąd pierwszej, a następnie drugiej instancji ograniczył postępowanie dowodowe jedynie do przeprowadzenia dowodu z dokumentów i dowodu z przesłuchania ubezpieczonego w trybie art. 299 k.p.c., w sytuacji gdy wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności było możliwe po przeprowadzeniu dowodu z przesłuchania świadków - współpracowników ubezpieczonego; 3) art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm., dalej jako ustawa emerytalna) przez niewłaściwe zastosowanie i bezpodstawne przyjęcie, że ubezpieczony nie spełnił wymaganych prawem warunków do otrzymania emerytury przysługującej mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r., w szczególności, że organ rentowy nie uznał ubezpieczonego jako pracownika zatrudnionego w szczególnych

warunkach, tj. pracownika zatrudnionego przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, w sytuacji gdy rodzaj wykonywanej przez niego pracy na stanowisku szlifierza, tokarza i operatora obrabiarek zespołowych w pełni przemawiały za kwalifikacją wykonywanej pracy jako pracy w szczególnych warunkach, tym bardziej że ww. prace wymienione są w przedmiotowym rozporządzeniu; 4) § 2 ust. 1 rozporządzenia 7 lutego 1983 r. przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że nie można uznać okresu pracy ubezpieczonego pomiędzy 26 kwietnia 1985 r. a 1 stycznia 1998 r. w Zakładzie Produkcji Sprężarek Hermetycznych [...] za okres pracy uzasadniający prawo do świadczenia na zasadach określonych w rozporządzeniu, pomimo, że ubezpieczony wykonywał pracę na poszczególnych stanowiskach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd nie uznał tej pracy za pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na skutek błędnego zakwalifikowania pracy wykonywanej na stanowisku tokarza i operatora obrabiarek zespołowych pod poz. 23 w wykazie A, dziale III, stanowiącym załącznik do rozporządzenia, jako „wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów”, w sytuacji gdy dokonując wcześniejszego zakwalifikowania zakładu pracodawcy do branży przemysłu metalowego, a nie branży odlewniczej, prawidłowa subsumcja powinna prowadzić do zakwalifikowania tych prac do prac wymienionych pod poz. 78 w wykazie A, dziale III ww. rozporządzenia, tj. jako „szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne”; 5) § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia 7 lutego 1983 r. przez niewłaściwe zastosowanie w następstwie którego Sąd bezpodstawnie przyjął, że ubezpieczony w okresie od 26 kwietnia 1985 r. do 1 stycznia 1998 r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na zajmowanych przez niego stanowiskach, a w konsekwencji, że nie wykazał co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach, w sytuacji gdy okoliczności sprawy wskazywały, iż ubezpieczony we wskazanym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace wymienione w wykazie A dział III pkt 78, stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia, a tym samym ubezpieczony udowodnił wymagany prawem okres zatrudnienia w warunkach szczególnych uprawniający go

do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym od powszechnego; 6) § 1 ust. 1 i 2 w zw. z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia 7 lutego 1983 r. w zw. z załącznikiem do ww. rozporządzenia - wykazem A, dział III, poz. 23 przez niewłaściwe zastosowanie, w następstwie którego Sąd błędnie przyjął, że ubezpieczony nie pracował w szczególnych warunkach, w sytuacji gdy wykonywana przez niego praca na stanowisku tokarza i operatora obrabiarek zespołowych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, spełniała przesłanki, aby zakwalifikować ją do pracy wymienionej w załączniku do ww. rozporządzenia - w wykazie A, dziale III, poz. 78 - „szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne” - właściwej dla branży przemysłu metalowego, a nie pod poz. 23 - „wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów” - właściwej dla branży odlewniczej.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawcy organ rentowy wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawcy nie ma uzasadnionych podstaw.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów procesowych Sąd Najwyższy stwierdza, że pierwszy z nich jest bezpodstawny, ponieważ Sąd Apelacyjny nie naruszył art. 5 k.p.c. Z okoliczności sprawy nie wynika, by powód zachowywał się w postępowaniu w sposób nieporadny, uzasadniający udzielanie mu stosownych wskazówek oraz podejmowanie czynności dowodowych z urzędu przez sąd ubezpieczeń społecznych (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 27 lutego 2014 r., II PK 134/13, LEX nr 1455113; 4 września 2013 r., II PK 366/12, LEX nr 1422148; 20 stycznia 2011 r., I UK 267/10, LEX nr 738537).

Drugi zarzut procesowy jest również niezasadny, ponieważ zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do powzięcia wątpliwości w przedmiocie charakteru czynności wykonywanych przez powoda w okresie zatrudnienia na stanowisku tokarza i operatora obrabiarek zespołowych. Zarzut ten pełnomocnik procesowy zgłosił zgodnie z przyjętą przez niego koncepcją, iż mimo że zgromadzone w sprawie dokumenty oraz wyjaśnienia powoda wskazywały, że w

spornym okresie był zatrudniony na stanowisku tokarza oraz operatora obrabiarek zespołowych i wykonywał prace polegające na wytaczaniu odlewów, wierceniu w nich otworów i ponownym wytaczaniu, w okresie późniejszym przy użyciu zautomatyzowanej maszyny, to należało przeprowadzić uzupełniające postępowanie dowodowe na okoliczności przeczące tym dokumentom i wyjaśnieniom, gdyż - według koncepcji pełnomocnika - powód zatrudniony na stanowisku tokarza oraz operatora obrabiarek zespołowych wykonywał w rzeczywistości pracę szlifierza. Przy takim materiale dowodowym, jaki został zgromadzony nie było zaś podstaw do podejmowania przez Sąd Apelacyjny czynności z urzędu w celu wyjaśnienia rzeczywistego charakteru pracy wykonywanej przez powoda.

Niezasadne są zarzuty naruszenia prawa materialnego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem kwalifikacja pracy jako pracy w warunkach szczególnych odbywa się na podstawie kryterium stanowiskowo-branżowego (czyli konkretne stanowisko w określonej branży). Usystematyzowanie prac o znacznej szkodliwości dla zdrowia i uciążliwości w oddzielnych działach oraz przypisanie poszczególnych stanowisk pracy do odrębnych gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż konkretne stanowisko jest narażone na ekspozycję czynników szkodliwych w stopniu mniejszym lub większym w zależności od tego, w którym dziale gospodarki (branży) jest umiejscowione. Dlatego konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki. Oznacza to, że przynależność pracodawcy do określonej gałęzi gospodarki ma znaczenie istotne i nie można dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia z 7 lutego 1983 r., wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym (por. wyroki Sądu Najwyższego z: 19 maja 2011 r., III UK 174/10, LEX nr 901652; 3 czerwca 2008 r., I UK 381/07, LEX nr 494112; 16 czerwca 2009 r., I UK 20/09, LEX nr 515698; 16 czerwca 2009 r., I UK 24/09, LEX nr 518067; 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638; 19 maja 2011 r., III UK 174/10, LEX nr 901652).

Od kryterium branżowego można odstąpić w pewnych sytuacjach, gdy wykonywana jest praca uznana za szkodliwą dla jednej branży, mimo iż warunki jej wykonywania w innej branży są tak samo szkodliwe. Jeżeli pracownik w ramach

swoich obowiązków stale i w pełnym wymiarze czasu pracy narażony był na działanie tych samych czynników, na które narażeni byli pracownicy innego działu przemysłu, w ramach którego to działu takie same prace zaliczane są do pracy w szczególnych warunkach, to zróżnicowanie tych stanowisk pracy musiałoby być uznane za naruszające zasadę równości w zakresie uprawnień do ubezpieczenia społecznego pracowników wykonujących taką samą pracę (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 3 sierpnia 2016 r., I UK 282/15, niepublikowany; 26 marca 2014 r., II UK 368/13, OSNP 2015 nr 7, poz. 99; 6 lutego 2014 r., I UK 314/13, OSNP 2015 nr 5, poz. 66; 9 marca 2010 r., I UK 324/09, LEX nr 1001287). Zasadą jednak jest, że wykonywanie takiej samej pracy w innej branży, bądź przypisywanie stanowiska do branży, w której nie zostało ono wymienione nie może prowadzić do uznania tej pracy za wykonywaną w warunkach szczególnych (wyrok Sądu Najwyższego z 5 maja 2016 r., III UK 121/15, LEX nr 2080883).

Z wiążących dla Sądu Najwyższego ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie wynika, że wnioskodawca w spornym okresie zajmował się wykorzystywaniem odlewów do produkcji wyrobu finalnego. Nie jest to praca, którą zakwalifikować można jako praca przy wykańczaniu odlewów, przez którą rozumieć należy śrutowanie i szlifowanie powierzchni odlewów, naprawę spawaniem oraz wstępną obróbkę mechaniczną (skórowanie). Chodzi o tak zwaną obróbkę wykańczającą odlew po wybiciu odlewu z formy, gdy zachodzi konieczność oczyszczenia odlewu z przywartej masy formierskiej, bądź gdy odlew po takim oczyszczeniu lub wykonaniu detali ma być produktem finalnym. Korzysta się wówczas z urządzeń szlifierskich, zatem szkodliwość pracy przy wykańczaniu odlewów jest porównywalna z pracą szlifierza. Nie można natomiast traktować wytwarzania z odlewu wyrobu finalnego (części zamiennej) na tokarkach, jako pracy polegającej na wykańczaniu odlewu w przyjętym powyżej rozumieniu. Inny jest bowiem przedmiot tej pracy, używa się innych narzędzi oraz wykonuje się ją w innych warunkach (poza odlewnią). Nie ulega zatem najmniejszej wątpliwości, że warunki pracy tokarza (operatora obrabiarek zespołowych) nie są tak samo szkodliwe, jak warunki pracy przy wykańczaniu odlewów w odlewniach, gdzie podstawowe zagrożenie dla życia i zdrowia pracowników stanowi wysokie stężenie pyłu, zagrożenie poparzeniem i gorący mikroklimat. Brak jest więc podstaw do

zakwalifikowania pracy wykonywanej przez skarżącego za pracę wymienioną w wykazie A, dziale III pod poz. 23.

Odnosząc się z kolei do zarzutów naruszenia prawa materialnego przez błędne zakwalifikowanie pracy wykonywanej w spornym okresie przez wnioskodawcę i następstw podnoszonej błędnej kwalifikacji, Sąd Najwyższy stwierdza, że są one bezzasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że sam wnioskodawca w toku postępowania przed Sądem pierwszej, jak i drugiej instancji nie twierdził, jakoby wykonywał w całym okresie swojego zatrudnienia pracę szlifierza. Przeciwnie, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jednoznacznie wskazuje, że powód najpierw wykonywał pracę szlifierza, a następnie tokarza i operatora obrabiarek zespołowych, która to praca nie była pracą tożsamą z pracą szlifierza, była zaś wykonywana w tych samych warunkach otoczenia, na tej samej hali. Twierdzenia dotyczące błędnej kwalifikacji pracy wykonywanej przez wnioskodawcę zostały podniesione przez pełnomocnika procesowego w skardze kasacyjnej, jak to już zostało wyżej wspomniane, i stanowią jego własną koncepcję, nieznajującą oparcia w materiale dowodowym.

Z ustaleń faktycznych w sprawie wynika jedynie, że pracę wnioskodawcy na stanowisku tokarza i operatora obrabiarek zespołowych można zakwalifikować co najwyżej jako pracę wykonywaną w bezpośrednim sąsiedztwie szlifowania, nie zaś jako pracę wykonywaną w przebiegu procesu szlifowania. O ile więc te drugie zostały ujęte w wykazie A, dziele III pod poz. 78, o tyle prace wykonywane w sąsiedztwie szlifowania nie mogą zostać zakwalifikowane jako prace przy szlifowaniu, nawet w sytuacji, gdy stanowiły jeden ciąg technologiczny umożliwiający osiągnięcie finalnego efektu (por. wykładnia pojęcia „prace przy spawaniu” w wyrokach Sądu Najwyższego z: 9 stycznia 2008 r., I UK 192/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 79; 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10, LEX nr 950426; 15 grudnia 2011 r., II UK 106/11, LEX nr 1130389; 20 listopada 2014 r., I UK 127/14, LEX nr 1552141; 4 marca 2014, III UK 74/13, LEX nr 1620565 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z: 13 czerwca 2014 r., II UK 51/14, LEX nr 1738490; 19 sierpnia 2015 r., II UK 29/15, niepublikowane). W okolicznościach

przedmiotowej sprawy Sąd Apelacyjny dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

kc